

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/22/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4416214013
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4416214013.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcu 1/ C.Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. J. I. XXX/XX, G. - H. G., žalobcu 2/: N. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. J. I. XXX/XX, G. - H. G., obaja právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o. so sídlom Košice, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466 proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 3.927,28 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 17Csp/44/2016-73 zo dňa 29. marca 2017 v spojení s opravným uznesením č.k. 17Csp/44/2016-127 zo dňa 16. januára 2020 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **zrušuje** a vec **vracia** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie v záhlaví označeným rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcom v I. a v II. rade spoločne a nerozdielne sumu 3.927,28 eur s 8 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.927,28 eur od 16.08.2016 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Žalobcom v I. a v II. rade priznal podľa § 255 odsek 1 C.s.p. s poukazom na § 262 odsek 1 C.s.p. proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu 100 %.

1.2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ust. § 52 odsek 1,2,3 Občianskeho zákonníka účinného od 13.04.2006 do 28.02.2007, § 53 odsek 1, 3 písmeno a), 4, § 54 odsek 1,2, § 451 ods. 1, 2, § 517 ods. 2, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 2 písmeno a), b), § 3 odsek 1, odsek 2, odsek 5, § 4 odsek 1 odsek 5 písm. a) - i), zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného od 01.07.2006 do 31.12.2007 (ďalej len „z.č. 258/2001 Z.z.“), § 3 odsek 2, článku 5, 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 Smernice Rady č. 93/13 EHS z 5. apríla 1993, § 497 Obchodného zákonníka, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. účinného od 01.01.2015

1.3. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali zaplatenia sumy 3.927,28 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia dôvodiac tým, že žalovaný so žalobcom v 1. rade, dlžníkom a žalobcom v 2. rade, spoludlžníkom, uzatvoril zmluvu o revolvingovom úver č. 8000059232, podľa ktorej mal žalobcom poskytnúť finančné prostriedky vo výške 1.942,24 eur. Úver mali žalobcovia splácať v 36 mesačných splátkach po 110,67 eur a vrátiť žalobcovi istinu s odplatom za poskytnutie úveru vo výške 3.984,12 eur. Na účet žalovaného poukázali sumu 6.515,99 eur, preto v rozsahu 4.573,75 eur plnili nad rámec istiny poskytnutého úveru. Poukázali na skutočnosť, že na základe dohody o zrážkach zo mzdy zakotvenej v úverovej zmluve im boli vykonávané zrážky zo mzdy. Okresný súd Nové Zámky v konaní pod sp. zn. 5C/322/2015 uznesením z 17.9.2015 nariadil predbežným opatrením žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu práva na zrážky zo mzdy žalobcov a zamestnávateľom žalobcov zakázal vykonávať zrážky zo mzdy v prospech žalovaného. Neskôr v konaní

vo veci samej pod sp. zn. 18C/98/2015 Okresný súd Nové Zámky rozsudkom z 08.09.2015 určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy zakotvená v predmetnej revolvingovej zmluve je neplatná. Žalobcovia v žalobe poukázali na § 44 odsek 2 OZ a § 3 odsek 5 z.č. 258/2011 Z.z. platného v čase uzatvorenia zmluvy. Tvrdili, že obligatórne údaje obsiahnuté v zmluve o úvere boli do zmluvy doplnené až po prijatí návrhu na jej uzavretie, keď dňa 16.1.2007 žiadali o poskytnutie revolvingového úveru č. 8000059232 a dňa 18.1.2007 bola žiadosť doplnená o údaje v bode 6. zmluvy. S poukazom na § 3 odsek 5 z.č. 258/2001 Z.z. poukázali na pochybenie veriteľa, ktorý nedodrжал základnú povinnosť umožniť spotrebiteľovi byť informovaný o podmienkach právneho vzťahu a to právo spotrebiteľa na informácie, v dôsledku čoho považovali zmluvu o úvere podľa § 39 OZ za absolútne neplatnú. Mali tiež za to, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a poukázali predovšetkým na výšku odplaty 27,06 %, ktorá prevyšovala odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Poukázali na rozhodnutia Krajského súdu Prešov z 28.09.2011 sp. zn. 3Co/3/2011, Krajského súdu Trenčín z 09.11.2010 sp. zn. 17Co/313/2010. Mali za to, že žalovaný mal nárok len na vrátenie ním poskytnutých finančných prostriedkov vo výške 1.942,24 eur. Uplatnili si nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia len vo výške 3.927,28 eur - ide o plnenie zaplatené nad rámec istiny úveru v rozsahu splátok od 22.8.2013 do 25.08.2015. Zároveň poukázali, že v bode 6. predmetnej zmluvy je uvedená výška RPMN 62,40% namiesto skutočnej výšky RPMN 70,56 %, čo považovali za nekalú praktiku žalovaného a nesprávne uvedenú hodnotu RPMN, keď poukázali na rozhodnutie Okresného súdu Lučenec sp. zn. 7C/97/2014 z 26.11.2014 a ust. § 4 odsek 2 písmeno g) z.č. 258/2011 Z.z. , v dôsledku čoho považovali zmluvu podľa § 11 odsek 1 z.č. 129/2010 Z.z. za bez úročnú a bez poplatkov. Nakoľko žalovaný napriek výzve dlžnú sumu nevrátil, žiadali priznať aj úroku z omeškania od 16.08.2016 (od nasledujúce dňa po konci lehoty na dobrovoľné vrátenie bezdôvodného obohatenia).

1.4. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že na základe žiadosti o schválenie revolvingového úveru/ zmluva o revolvingovom úvere č. 8000059232 dlžník - žalobca v 1. rade ako dlžník a spoludlžníčka - žalobkyňa v 2. rade požiadali veriteľa, žalovaného o revolvingový úver vo výške 60.012 Sk (t.j. 1.992,03 eur) so splatnosťou úveru (počtom splátok) 36, 25 s mesačnou splátkou vrátane úroku 3.334 Sk (t.j. 110,67 eur), keď požadovaná výška úveru predstavovala sumu splátok úveru, úrokov a poplatku za uzatvorenie zmluvy vo výške 120 024 Sk (t.j. 3.984,12 eur), s RPMN úveru 70,55 % a poplatkom za uzatvorenie zmluvy 1.500 Sk (t.j. 49,79 eur). V bode 6 zmluvy sa nachádzali údaje o schválenom úvere a to schválenej výške úveru 120. 024 Sk, splatnosti úveru 36,24 poskytnutej čiastke 60.012 Sk mesačnej splátke 3.334 Sk a RPMN vo výške 62,40% a poplatku za uzatvorenie zmluvy 1.500 Sk. V bode 7. zmluvy o revolvingovom úver bola obsiahnutá dohoda o zrážkach zo mzdy. Z prehľadu platieb ku zmluve o revolvingovom úvere mal súd preukázané, že od 16. 02. 2007 do 25. 08. 2015 žalobcovia v 1. a v 2. rade zaplatili na účet žalovaného celkom sumu 6.515,99 eur, ktorú sumu žalovaný nerozporoval .Z výzvy zo dňa 15. 08.2016 mal súd preukázané, že žalobcovia vyzvali žalovaného o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 4.573,75 eur najneskôr do 15.8.2016, ktorú skutočnosť žalovaný taktiež nerozporoval. Z pripojeného spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 18C 98/2015 mal súd preukázané, že Okresný súd rozsudkom zo dňa 8.9.2015 v spojitosti s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre 6Co 128/2016-98 z 31.5.2016 určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000059232 zo dňa 16.1.2017 uzatvorená medzi účastníkmi žalobcami v 1. a v 2. rade C. H. a N. H. je neplatná a žalovaného - Profi Credit Slovakia s.r.o. zaviazal na náhradu trov konania.

1.5. Aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcov v 1. a v 2. rade mal súd preukázanú tým, že v zmluve o revolvingovom úvere bol žalobca v 1. rade označený ako dlžník a žalobca v 2. rade ako spoludlžník, teda zo zmluvy vyplývali rovnaké práva a povinnosti ako pre dlžníka, pričom žalobcovia v 1. a v 2. rade sú oprávnení spoločne a nerozdielne na vrátenie plnenia poskytnutému žalovanému pretože sú manželia a ich prijímy tvoria ich bezpodielové spoluvlastníctva podľa § 143 OZ.

1.6. Súd konštatoval, že účastníci uzatvorili spotrebiteľskú zmluvu o revolvingovom úvere č. 8000059232 dňa 16.1.2007, ktorá podlieha kontrole v rámci ochrany spotrebiteľa. Vzhľadom na tvrdenia strán sporu súd ustanovenia zmluvy o revolvingovom úvere podrobil súdnej kontrole, či nie sú v rozpore s právnou úpravou Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. účinného od 01.07.2006 do 31.12.2007 a s ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka účinného od 13. 04. 2006 do 28. 02 .2007. Z obsahu zmluvy vyplynulo, že ide o zmluvu formulárovú. Podľa § 4 odsek 5 z.č. 258/2001 Z.z. v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úver nemôže veriteľ od spotrebiteľa požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. V tomto prípade v zmluve

absentuje dohoda účastníkov o výške úrokov resp. určenie úrokov. Zmluva o revolvingovom úvere uvádza vo svojom bode 6. len celkovú sumu splátok úveru, úrokov a poplatkov, z ktorého dojednania nie je možné žiadnym spôsobom dôvodiť konkrétnu výšku úroku a na základe uvedeného žalovaný nie je oprávnený požadovať od žalobcov akékoľvek úroky, a aj napriek tomu od žalobcov prijal plnenie vo výške 6.515,99 eur, (ktorú skutočnosť žalovaný v spore nerozporoval, a preto súd uvedenú skutočnosť považoval za nespornú a preukázanú). Zároveň súd poukázal, že schválená výška úveru uvedená v bode 6. zmluvy o revolvingovom úvere predstavovala celkovú výšku splátok úveru, úrokov a poplatku za uzatvorenie zmluvy vo výške 120.024 Sk t.j. 3.984,06 eur t.j. dvojnásobok poskytnutej čiastky úveru, pričom spotrebiteľ mal zaplatiť takúto výšku úveru (t.j. odplatu za úver) napriek tomu, že ako spotrebiteľ nemal možnosť pred uzatvorením zmluvy sa oboznámiť s tým, z akých konkrétnych položiek a v akej výške je uvedená odplata, pričom takáto výška odplaty je v rozpore s dobrými mravmi a podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, keď v čase uzatvorenia zmluvy podľa štatistických údajov na internetovom portáli NBS bola výška úroku pre spotrebiteľské úvery do 5 rokov 13,52 % a prvostupňový súd je názoru, že úroky prevyšujúce úroky v bankách o viac ako 50 % sú oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami neprimerane vysoké, aj za situácie, že žalovaný je nebankovým sektorom (s rizikom menej náročného zabezpečovania úverov, pohodlnejším vybavením úveru) najmä ak majú rovnakú povinnosť posudzovať bonitu klienta. Na základe uvedeného súd ustanovenie o celkovej odplate t.j. schválenej výške úveru považoval podľa § 53 odsek 3 písmeno a) OZ za podmienku neprijateľnú a podľa § 53 odsek 4 OZ za neplatnú a za tejto situácie zmluvu o revolvingovom úvere za bez úročnú.

1.7. Stotožnil sa s názorom žalobcov o absolútnej neplatnosti zmluvy kvôli zmene návrhu v časti výšky RPMN, v bode 6, zmluvy uvedenej nižšej výške oproti žiadosti, pretože v bode 6. došlo k zmene výšky RPMN, ale v ich prospech žalobcov, ktorá zmena návrhu zakladá neplatnosť časti zmluvy v otázke skutočnej výšky RPMN, keď uvádzanie odlišných údajov o výške RPMN a odôvodňovať túto skutočnosť spôsobom výpočtu a dĺžky trvania úveru nie je možné, pretože táto skutočnosť je pre spotrebiteľa zavádzajúca a žalobcovia nemali možnosť individuálne zmluvu zmluvy v danej časti pripomenovať, preto považoval súd uvedenú zmluvnú podmienku za neprijateľnú a podľa § 53 odsek 4 OZ za neplatnú.

1.8. Ďalej uviedol, že pre záver o dôvodnosti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu mali žalobcovia preukázať vznik právneho vzťahu, t.j., preukázať, že žalovaný (v akej konkrétnej výške) bezdôvodné obohatenie získal, že žalobcom (v akej konkrétnej výške) vznikla majetková ujma ako aj príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy. Súd mal preukázať, že žalobcovia od 18.01.2007 do 25.08.2015 vykonali platby v prospech účtu žalovaného celkom vo výške 6.515,99 eur. S poukazom na predchádzajúce závery o bezúročnosti zmluvy s poukazom na vyhlásenie o neprijateľnosti zmluvnej podmienky o celkovej výške úveru (odplate) mal súd za preukázané že na základe spornej revolvingovej zmluvy, žalobcovia uhradili žalovanému celkom sumu 6.515,99 eur a žalovaný sa bezdôvodne obohatil o sumu 4.474,17 eur, t.j. predstavujúcu rozdiel medzi zaplatenou sumou a skutočne poskytnutou výškou úveru a poplatku za spracovanie úveru, ktorá zároveň predstavuje majetkovú ujmu žalobcov.

1.9. Žalovaný vzniesol námietku premlčania. Súd konštatoval, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia ako majetkové právo sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky. Pre počiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia. V danom prípade žalovaný získal bezdôvodné obohatenie až prijatím plnenia žalobcov, keď žalobcovia si uplatnili nárok na bezdôvodné obohatenie až od splátky, ktorá bola splatená dňa 22.08.2013 a k bezdôvodnému obohateniu žalovaného došlo dňa 25.08.2015 kedy bolo žalovanému zaplatených 6.515,99 eur a preto objektívna premlčacia lehota od splátky najskôr zaplatenej dňa 22.08.2013 uplynula až 22.08.2016 a od vzniku celkového bezdôvodného obohatenia uplynula dňa 25.8.2018 a žaloba bola podaná na súd dňa 16.08.2016. Aj keď subjektívna lehota v zmysle zákona plynie od doby, kedy sa oprávnený subjekt dozvedel o bezdôvodnom obohatení povinného subjektu a o jeho výške, túto vedomosť je potrebné odvíjať od toho, kedy žalobca získal vedomosť o skutkových okolnostiach z ktorých možno vyvodíť bezdôvodné obohatenie. Nie sú teda vôbec relevantné jeho právne znalosti. Na základe vyššie uvedeného súd nárok žalobcov o vydanie bezdôvodného obohatenia nepovažoval za premlčaný.

1.10. Žalovaného súd zaviazal na zaplatenie úroku z omeškania, pretože mal preukázané, že sa dostal do omeškania s úhradou dlhu prvého dňa po uplynutí lehoty na plnenie uvedenej vo výzve zo dňa 15.08.2016 a dňa 16.08.2016 bol preto preukázateľne v omeškaní s úhradou žalovanej sumy.

2. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol rozsudok zmeniť, žalobu zamietnuť, priznať mu náhradu trov konania. Dôvodil nesprávnym právnym posúdením vecí a nesprávnymi skutkovými zisteniami týkajúcimi sa bezdôvodného obohatenia, vecnej legitímácie žalobcov a výšky úrokovej sadzby úroku z omeškania. K vecnej legitímácii poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/205/2009 z 29.6.2010 a uviedol, že žalobca v 2. rade je len spoludlžníkom žalobcu v 1. rade. Povaha jeho právneho pomeru a vzťahu k žalobcovi v 1. rade je podmienená § 533 ods. 1 Obč. zákonníka tak, že spoločne a nerozdielne je iba zaviazaným spoludlžníkom na plnenie záväzku dlžníka. Žalobca v 2. rade nie je zmluvnou stranou ako dlžník, preto nemá práva a povinnosti ako dlžník, teda nemá ani právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Neobstojí záver, že spoločná vecná aktívna legitímácia žalobcu vyplýva z toho, že sú manželmi, pretože predmetom bezpodielového spoluvlastníctva nie sú pohľadávky a dlhy; tie sa riadia všeobecným právnym režimom záväzkových vzťahov. Podľa súdnej praxe sa za právne úkony týkajúce sa spoločných vecí nepovažuje zmluva o pôžičke uzavretá len jedným z manželov (rozsudok NS ČR z 21.12.1973 sp. zn. 3Cz 57/73) záväzok jedného z manželov (R 61/1973) alebo zmluva o výpožičke uzavretá len jedným z manželov (R 71/1994). Podľa rozsudku NS ČR sp. zn. 25Cdo/2715/2000 plnenie bez právneho dôvodu je jednou zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia, ku ktorému dochádza tým, že jednému z účastníkov sa dostalo majetkovej hodnoty plnením, ktoré mu v dobe jeho poskytnutia neexistoval žiadnym právom stanovený dôvod, ktorým môže byť napr. dohoda účastníka povinnosť plynúca zo zákona či z rozhodnutia a pod. Ide o prípady, v ktorých právny dôvod v okamžiku plnenia vôbec neexistoval, preto nemohlo dôjsť k nadobudnutiu majetkovej hodnoty do BSM žalovaných, resp. do jeho spoločného majetku. Je teda zrejmé, že záväzok bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 Zákonníka vznikol len žalovanej rovnako ako povinnosť predmet bezdôvodného obohatenia vydať aj keď sa stalo tak za trvania manželstva žalovaných, ktorého bezpodielové spoluvlastníctvo nebolo zrušené. Súd prvej inštancie preto rozhodol vecne nesprávne ak vyhovel žalobe ohľadne žalobcu 2/, ktorý je nie je zmluvnou stranou a nie je dlžníkom a teda sa na jeho úkor žiadne bezdôvodné obohatenie nemohlo vzniknúť.

2.1. K záverom súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahuje úrok a celkovú sumu splátok úveru úrokov a poplatkov, a preto nie je oprávnený požadovať od žalobcu poukázal na § 4 ods. 5 Zákona č. 258/2001 Z.z., ktorý v čase uzatvorenia zmluvy neurčoval spôsob vyjadrenia úroku v tom, či má byť vyjadrený percentuálne, pevnou sumou alebo spôsobom umožňujúcim jeho určenie. Z bodu 5 zmluvy vyplýva, že zmluvná odmena predstavuje 60 012 Sk, pričom bez dôvodu na záveru, či bude predstavovať úrok alebo poplatok neobstojí záver o povinnosti vrátiť len istinu. Záver odkazujúci na porovnávanie odplaty s priemernými úrokovými sadzbami a z toho vyvodená neplatnosť, že sú v rozsudku uvádzané len všeobecne. Okrem toho poukazuje na nezákonnosť záverov odplaty ako neprijateľnej podmienky podľa § 53 ods. 3 písm. a) Občianskeho zákonníka, pretože podľa § 52 ods. 1 OZ, pretože v čase uzavretia zmluvy sa pre účely Občianskeho zákonníka spotrebiteľskými zmluvami rozumeli kúpna zmluva, zmluva o dielo, iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona. Zmluva podľa § 55 a zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy, zmluva o revolvingovom úvere nespĺňala definíciu spotrebiteľskej zmluvy, preto nie je zrejmé na základe čoho vo vzťahu k nej súd aplikoval § 53 ods. 3 písm. a) OZ, súd prvej inštancie označuje ustanovenie odplaty za neprijateľnú podmienku, avšak ako dôvod uvádza závery o neprimeranosti výšky odplaty a nie skutočnosti, ktoré sú uvedené v § 53 ods. 3 písm. a) OZ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, d) ustanovenie § 53 ods. 3 písm. a) OZ nie je ani iné ustanovenie. Neupravuje dôsledok v podobe bezúročnosti úveru na základe akejkoľvek spojitosti s § 53 ods. 3 písm. a) OZ. Súd ďalej v bode 6 uvádza, že došlo k zmene výšky RPMN avšak v prospech žalobcov, ktorá zmena nezakladá neplatnosti časti zmluvy v tomto údaji, keď uvádzanie odlišných údajov RPMN a odôvodnila túto skutočnosť spôsobom výpočtu a dĺžky trvania úveru nie je možné pretože táto je pre spotrebiteľa zavádzajúca a preto žalobcovia nemali možnosť individuálne zmluvu v danej časti pripomenovať. Však súd túto podmienku považoval za neprijateľnú a podľa § 53 ods. 4 OZ za neplatnú. Z vyššie uvedeného nie sú dané žiadne konkrétne skutočnosti pre uvedený záver, pretože a) skutočnosť, že akékoľvek ustanovenie je individuálne dohodnuté neznamená jeho neprijateľnosť, b) súd prvej inštancie nejasným spôsobom uvádza, že v návrhu mal byť uvedený údaj RPMN a mal byť zamenený, čo nemá oporu v skutkovom stave, lebo v žiadnom návrhu objektívne RPMN navrhnutá byť nemôže, ak sa podľa relevantnej úpravy RPMN určuje v čase uzavretia zmluvy, c) spôsob a okamih výpočtu určenia RPMN určuje zákon nie žalovaný. Čiže súd sa mal prioritne

vysporiadať so špecifikom jeho určovania, posúdiť akým spôsobom a kedy sa tento údaj určuje a až potom posúdiť či postup jeho určenia bol alebo nie je v súlade so zákonom. Preto tvrdí, že súd dospel k nesprávnemu záveru o dôvodoch a vzniku bezdôvodného obohatenia, spoločnej aktívnej vecnej legitímácie žalobcov. Namietal tiež tú časť výroku, podľa ktorej priznal súd úrok z omeškania 8%, keďže v konaní nebolo preukázané, že by k vzniku bezdôvodného obohatenia ako záväzkovoprávneho vzťahu došlo za účinnosti právnej úpravy, v zmysle ktorej sa úroková sadzba určovala ako súčet základnej sadzby ECV zvýšené o 8 percentuálnych bodov.

3. Žalobcovia v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhli rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedli, že aktívna vecná legitímácia žalobkyne v 2. rade ja daná tým, že je spoludlžník, a preto má rovnaké zmluvné práva a povinnosti ako dlžník. Poukázali skutočnosť, že sú manželia a ich príjmy tvoria BSM a z ich spoločného majetku boli nároky žalovaného uspokojované. K námietke o neplatnosti uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, resp. neprijatí návrhu z dôvodu, že hodnota RPMN uvedená v bode 5 je odlišná od hodnoty uvedenej v bode 6. uviedli, že obligatórne náležitosti obsiahnuté v úverovej zmluve v bode 6 boli doplnené až po prijatí návrhu zo strany žalobcu, niektoré údaje boli doplnené do bodu 6 odlišne uvedené v bode 5. Poukázali na § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny považuje za nový návrh. V prejednávanom prípade došlo k novému návrhu na uzavretie zmluvy, preto nemohlo dôjsť k platnému uzavretiu úverovej zmluvy; zmena návrhu považovaná za nový návrh nebola druhou zmluvnou stranou teda spotrebiteľom prijatá už vôbec nie písomne ako to predpokladá zákon. Poukázali na rozsudok KS Košice sp. zn. 3Co/245/2017 zo dňa 9.8.2017, v ktorom súd poukázal na § 46 ods. 2 OZ a § 3 OZ a § 39 OZ, obdobne v rozhodnutí KS v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/1269/2014 z 9.12.2014 sp. zn. 17Co/233/2016 z 15.2.2017. Z princípu právnej istoty poukázal na článok II. ods. 1 a článok II. ods. 2 CSP a rozhodnutie NS SR sp. zn. 5ECDo/192/2014, v ktorom je uvedené, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty na určitú právne relevantnú otázku a pri opakovaní rovnakých podmienok dáva rovnakú odpoveď (napr. I.ÚS 87/93, PL.ÚS 16/95, II.ÚS 80/99, III.ÚS 356/06) keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutia nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudov rozhodujúcich v obdobných veciach zväzoval rozhodnúť identicky, napriek proti tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie vyplýva z uvedených rozhodnutí. Na záver poukázali na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6 Ncdo/9/2012 zo 16.1.2013 podľa ktorého princíp neznalosť zákona neospravedlňuje, musí ustúpiť ďalšiemu princípu, princípu ochrany spotrebiteľa.

4. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), pričom dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v zmysle § 391 ods. 1 CSP.

5. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

6. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobcovia domáhali zaplatenia 3.927,28 eura s 8 % ročným úrokom z omeškania od 16.08.2016 do zaplatenia titulom bezdôvodného obohatenia na tom skutkovom základe, že dňa 16.01.2007 žalobca v 1. rade ako dlžník a žalobkyňa v 2. rade ako spoludlžník so žalovaným uzatvorili zmluvu o revolvingovom úvere č. 8000059232, podľa ktorej im žalovaný poskytol finančné prostriedky vo výške 1.942,24 eura, so splatnosťou 36 mesiacov po 110,67 eura. Žalovanému sa zaviazali vrátiť istinu spolu s odplatom za poskytnutie úveru vo výške 3.984,12 eura. Žalobcovia žalovanému poukázali na účet plnenie vo výške 6.515,99 eura, pričom žalobcovia tvrdili, že v rozsahu 4.573,75 eura plnili nad rámec istiny poskytnutého úveru. S poukazom na § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1986/71/>> o SOI (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z. z.“) účinných ku dňu uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere tvrdili, že obligatórne údaje obsiahnuté v zmluve o revolvingovom úvere boli do zmluvy doplnené až po prijatí návrhu na uzatvorenie zmluvy, keď dňa 16.01.2007 žiadali o poskytnutie úveru a dňa 18.01.2007 bola predmetná žiadosť doplnená v bode 6. S poukazom na ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. poukázali na pochybenie veriteľa v dôsledku čoho považovali zmluvu za absolútne neplatnú. Rovnako tak poukázali na skutočnosť, že zmluva o revolvingovom úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky s dôrazom na odplatu vo výške 27 %, ktorá prevyšovala odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Na základe uvedeného teda mali za to, že žalovaný má nárok iba na vrátenie finančných prostriedkov vo výške 1.942,24 eura, avšak si uplatnili nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia len vo výške

3.927,28 eura, čo predstavuje plnenie, ktoré poskytli žalovanému nad rámec istiny poskytnutého úveru v rozsahu splátok úveru od 22.08.2013 do 25.08.2015. Žalobcovia namietali aj nesprávne uvedenie výšky RPMN, keď v zmluve bola RPMN uvedená vo výške 62,40 % namiesto skutočnej výšky RPMN 70,56 čo považovali za nekalú praktiku s poukazom na § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2011 Z. z. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom žalobe žalobcov v celom rozsahu vyhovel s tým, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne 3.927,28 eura spolu s 8 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.927,28 eura od 16.08.2016 do zaplataenia.

7. Keďže odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie len z hľadiska žalovaným vymedzeného rozsahu a vyššie uvedených dôvodov. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

7.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia 389 ods.1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

7.2. K nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 až § 194 CSP.

7.3. Nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí zaoberal posúdením aktívnej vecnej legitímácie žalobcov s vzhľadom na námietku žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcov z dôvodov, že žalovaná v 2 rade je len spoludlžníkom záväzkov dlžníka v 1. rade zo zmluvy o revolvingovom úvere, preto nie je oprávneným subjektom z bezdôvodného obohatenia. Namietal, že spoludlžník je spoločne a nerozdielne zaviazaným iba spolu s dlžníkom s tým, že žalobca v 2. rade nie je zmluvnou stranou záväzku ako dlžník, teda mu neprislúchajú práva a povinnosti ako dlžníka v celom rozsahu. Bezdôvodné obohatenie mohlo vzniknúť len dlžníkovi, žalobcovi v 2. rade.

9. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa prioritne zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcov, t. j. či žalobcovia sú nositeľmi hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzujú žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane je subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom sporu, sa v civilnom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou, resp. účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

9.1. Dlžník a spoludlžník sú obaja rovnako zodpovední za splatenie celej dlžnej sumy s poukazom na ustanovenie § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Veriteľ (žalovaný) môže požadovať plnenie záväzku od ktoréhokoľvek z nich. Pokiaľ medzi dlžníkom a spoludlžníkom existuje písomná dohoda o tom, kto, v

akej sume sa bude podieľať na záväzku, tak ten dlžník, ktorý dlh veriteľovi splnil nad rámec toho k čomu bol na základe dohody povinný, môže vymáhať od druhého dlžníka tú časť dlžnej sumy, ktorá prevyšuje vopred dohodnutý podiel. Pokiaľ dlžník a spoludlžník nemajú takú dohodu, tak platí, že sú záväzné spoločne a nerozdielne a ich podiel je rovnaký. V takom prípade veriteľovi nezáleží, ktorý spoludlžník zaplatí ten dlh, lebo ich vníma rovnako. Ak jeden dlžník poskytne veriteľovi celé plnenie, tak spoločný záväzok zaniká. Podľa Občianskeho zákonníka, ak dlžník v rozsahu uplatneného nároku dlh sám splnil, má voči ostatným spoludlžníkom právo následného rozvrhového postihu (regres).

9.2. S poukazom na vyššie uvedené je zrejmé, že medzi žalobcami ako dlžníkmi z revolvingovej zmluvy (ktorú obaja podpísali v ten istý deň) vznikol solidárny záväzok. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo nesporným tvrdením, že predmetný záväzok plnili obaja dlžníci (žalobcovia) spoločne resp. zo spoločných finančných prostriedkov. Ak teda došlo k spoločnému plneniu dlhu zo strany oboch dlžníkov s tým, že ak by takýmto postupom plnili nad rámec toho, k čomu boli zo zmluvy o revolvingovom úvere povinní, je nutné konštatovať, že tak dlžník ako aj spoludlžník sú nositeľmi hmotnoprávneho oprávnenia na vydanie bezdôvodného obohatenia resp. sú nositeľmi aktívnej vecnej legitímácie na uplatnenie predmetného nároku. V súvislosti s argumentáciou žalovaného v podanom odvolaní, že povaha spoludlžníka, resp. jeho právneho pomeru a vzťahu je k žalobcovi v 1. rade (ako dlžníkovi) a žalovanému (ako veriteľovi) determinovaná § 533 ods. Občianskeho zákonníka, tak odvolací súd považuje za nevyhnutné dodať, že na daný prípad v prvom rade nie je možné aplikovať ustanovenie § 533 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže zo strany žalobkyne v 2. rade, ako spoludlžníka, nedošlo k prístupiu k záväzku (ku kumulatívnej intercesii), keďže spoludlžník následne po tom, čo vznikol záväzkovo právny vzťah zo zmluvy o revolvingovom úvere, nepristúpil k existujúcemu záväzku. Naopak, od počiatku sa obaja dlžníci zaviazali splniť dlh žalovaného na základe zmluvy o revolvingovom úvere, teda obaja dlžníci boli od počiatku zmluvnými stranami záväzku. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že ak by aj na daný prípad bolo možné aplikovať ustanovenie § 533 ods. 1 Občianskeho zákonníka, je nutné mať na zreteli, že ustanovenie § 533 ods. 1 Občianskeho zákonníka predpokladá solidaritu (zaviazanosť spoločne a nerozdielne) bez ohľadu na skutočnosť, že žalobcovia by neboli v zmluve o revolvingovom úvere uvedení ako zmluvné strany od počiatku. Z uvedeného je zrejmé, že záver súdu prvej inštancie o aktívnej vecnej legitímácii oboch žalobcov je vecne správny a odvolacia argumentácia žalovaného je v tejto časti nedôvodná.

10. Súd prvej inštancie v preskúmanom rozhodnutí posudzoval zmluvu o revolvingovom úvere podľa ustanovení § 52 ods. 1, 53 ods. 3 a) Obč. zákonníka v znení účinnom od 13. 04. 2006 do 28. 02. 2007, t. j. podľa ustanovení vzťahujúcich sa k spotrebiteľskej zmluve; žalovaný v odvolaní tvrdil, že zmluva nespĺňa definíciu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 ods. 1 Obč. zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy, preto nie je zrejmé, prečo súd aplikoval ustanovenie § 53 ods. 3 písm. a) Obč. zákonníka.

10.1. S poukazom na uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne posúdil zmluvu o úvere ako zmluvu spotrebiteľskú, na ktorú sa vzťahovali ustanovenia § 52 až § 54 v spojení s ustanovením § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka, účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere. K námietke žalovaného odvolací súd uvádza, že Občiansky zákonník ako generálny (všeobecný) právny predpis v znení účinnom od 01. apríla 2004 do 31. decembra 2007 definoval spotrebiteľské zmluvy ako kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Občiansky zákonník bol zákonom. č. 568/2007 Z. z. s účinnosťou od 01. januára 2008 novelizovaný, v rámci čoho došlo k explicitnému rozšíreniu pojmu spotrebiteľských zmlúv v zmysle § 52 ods. 1 tak, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Prechodné ustanovenie § 879j Občianskeho zákonníka účinného od 01. januára 2008 ustanovuje, že ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 2008; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov. Vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platný a účinný v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, ako špeciálny právny predpis rozširoval rozsah definície spotrebiteľskej zmluvy (§ 1 a contrario v spojení s § 2) citovaného zákona aj o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, v zmysle čoho bolo potrebné na predmetný právny vzťah založený zmluvou o úvere primerane aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. v spojení s § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka, resp. ustanovenia upravujúce neprijateľné zmluvné podmienky, aby sa tak naplnil účel ochrany slabšej zmluvnej strany (spotrebiteľa).

10.2. Vyššie uvedené umocňuje aj explicitné znenie zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, ktoré pristupuje k výkladu povahy spotrebiteľských

zmlúv v zmysle § 23a citovaného zákona extenzívne a to, že spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Z tohto dôvodu tak ako súd prvej inštancie správne uviedol je potrebné zmluvu o úvere považovať za spotrebiteľskú aj keď nebola v čase vzniku zmluvy o úvere v ustanovení § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka explicitne zaradená do zadefinovaných spotrebiteľských zmlúv a aplikovať na ňu príslušné ustanovenia o neprijateľných zmluvných podmienkach. V zmysle vyššie uvedeného odvolací súd opakuje, že ak súd prvej inštancie subsumoval predmetný právny vzťah do kategórie tzv. spotrebiteľských vzťahov a aplikoval naň príslušné ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, jeho právne posúdenie je správne.

11. Odvolací súd rozhodnutie súd prvej inštancie považoval v časti týkajúcej sa posudzovania dohody účastníkov o výške úrokov (bod 16) za zmätočné a nekonzistentné, a preto aj nepreskúmateľné a odvolanie žalovaného v tejto časti za dôvodné.

11.1. V bode 16 napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie vyslovil, že zmluva o revolvingovom úvere v bode 6. uvádza iba celkovú sumu splátok úveru, úrokov a poplatkov, z ktorého dojednania nie je možné žiadnym spôsobom vyvodiť konkrétnu výšku úroku, na základe čoho žalovaný nie je oprávnený požadovať od žalobcov akékoľvek úroky, napriek čomu od žalobcov prijal 6.515,99 eura. S poukazom na vyššie uvedený právny názor súdu prvej inštancie vyjadrený v odvolaní napadnutom rozhodnutí odvolací súd v zhode s argumentáciou žalovaného uvádza, že nedokázal zistiť (preskúmať) na základe akého zákonného ustanovenia účinného v čase uzatvorenia zmluvy (ktoré by vymedzovalo špecifiká pre vyjadrenie úroku v spotrebiteľskej zmluve) súd prvej inštancie postupoval, ak dospel k záveru o neoprávnenosti žalovaného požadovať od žalobcov úroky z dôvodu, že v zmluve o revolvingovom úvere bola uvedená iba celková suma splátok úveru dokopy s úrokom a poplatkom za poskytnutie úveru.

11.2. Súd prvej inštancie následne rovnako tak v bode 16 rozhodnutia uvádza, že celková výška úveru 3.984,06 eura predstavuje dvojnásobok poskytnutej čiastky úveru s tým, že spotrebiteľ mal zaplatiť predmetnú výšku úveru napriek tomu, že nemal možnosť pred uzatvorením zmluvy sa oboznámiť z akých konkrétnych položiek a v akej výške je uvedená odplata. Zároveň uviedol, že odplata resp. jej výška (za poskytnutý úver) je v rozpore s dobrými mravmi a podstatne prevyšuje odplatu poskytovanú na finančnom trhu. Rovnako tak odvolací súd na základe uvedeného právneho názoru vysloveného súdom prvej inštancie v bode 16 nedokázal preskúmať, či súd prvej inštancie považoval odplatu žalovaného ako veriteľa za neplatnú s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu jej rozporu s dobrými mravmi (keď na túto skutočnosť súd prvej inštancie v bode 16 napadnutého rozhodnutia výslovne uviedol), alebo z dôvodu, že uvedená odplata nebola individuálne dojednaná s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 3 písm. a) v spojení s § 54 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy.

11.3. Záverom bodu 16 súd prvej inštancie ustanovenie o „celkovej odplate t. j. schválenej výške úveru“ zmluvy o revolvingovom úvere považoval podľa § 53 ods. 3 písm. a) Občianskeho zákonníka za neprijateľnú podmienku a s poukazom na § 54 Občianskeho zákonníka za neplatnú a za tejto situácie revolvingový úver za bezúročný. Odvolací súd je tohto názoru, že právny názor súdu prvej inštancie je zmätočný a (absolútne) nepreskúmateľný, pretože ak súd prvej inštancie označil ustanovenie o „celkovej odplate t. j. schválenej výške úveru“ za neplatné s poukazom na § 53 ods. 3 a) v spojitosti s § 54 Občianskeho zákonníka je tak nutné konštatovať, že predmetné označenie „celková odplata- schválená výška úveru“, nie sú pojmami totožnými (synonymickými), a to najmä preto, že schválená výška úveru s poukazom na znenie revolvingovej zmluvy v sebe zahŕňa jednak celkovú sumu splátok úveru, poplatkov za uzatvorenie zmluvy ako aj úrok. Preto na základe uvedeného odvolací súd už vôbec nemohol zistiť resp. preskúmať na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru o bezúročnosti revolvingového úveru, keďže tak ako uviedol žalovaný v podanom odvolaní, žiadne z ustanovení, na ktoré súd prvej inštancie poukazyval, (a to § 53 ods. 1 písm. a) v spojitosti s § 54 Občianskeho zákonníka) v súvislosti s neprimeranosťou výšky odplaty prípadne jej vyjadrením, ako dôsledok neupravovalo bezúročnosť.

12. Odvolací súd považuje za nevyhnutné dať do pozornosti, že všeobecný súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, alebo z nich v žiadnej novej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, či čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

13. Odvolací súd vzhľadom potrebu zrušenia napadnutého rozhodnutia aj s poukazom na jeho bod 17, a to v súvislosti s posudzovaním RPMN, keď súd prvej inštancie konštatoval, že je pravdou, že RPMN uvedená v návrhu na uzatvorenie zmluvy je v bode 6 (údaje o schválenom úvere) zmenená, avšak v prospech spotrebiteľa, no napriek tomu aplikoval § 53 ods. 3 v spojitosti s ustanovením § 54 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie tak urobil bez toho, aby sa najskôr zaoberal skutočnosťou, či predmetné dojednanie zmluvy o RPMN spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, resp. či predstavuje neprijateľnú podmienku podľa generálnej všeobecnej klauzuly zakotvenej v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (a to najmä vzhľadom na jeho konštatáciu, že vyjadrenie RPMN v bode 6 zmluvy je v prospech spotrebiteľa). V tomto prípade je teda nutné zdôrazniť, že súd prvej inštancie je povinný najskôr ustáliť, či predmetné dojednanie zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka), až následne aplikovať ustanovenia § 53 ods. 3, resp. aplikovať konkrétnu neprijateľnú zmluvnú podmienku vyjadrenú v predmetnom ustanovení na to ktoré posudzované ustanovenie zmluvy o revolvingovom (v tomto prípade na dojednanie o RPMN). Prípadne súd môže vyhlásiť, to ktoré ustanovenie spotrebiteľskej zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku (po ustálení, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka) aj len v zmysle generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Obč. zákonníka), keďže v zmysle § 53 ods. 3 Obč. zákonníka v prípade enumerácie neprijateľných podmienok v ňom zakotvených ide o demonštratívny výpočet, obsahujúci explicitnú špecifikáciu konkrétnych neprijateľných zmluvných podmienok, čo však nebráni tomu aby príslušný súd rozhodol o neprijateľnej zmluvnej podmienke v zmysle generálnej klauzuly (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

14. Výšku úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch upravuje vykonávací predpis, ktorým je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonáva Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov. Z povahy ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. vyplýva, že kogentne je stanovená iba horná hranica úrokov z omeškania, ktorej prekročenie nie je prípustné. Z ustanovenia § 3 vyššie citovaného nariadenia vyplýva, že výška úrokov z omeškania v je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (v občianskoprávných vzťahoch).

15. Odvolací súd v tejto súvislosti v zhode s argumentáciou žalovaného uvádza, že bez ohľadu na skutočnosť, že ku ktorému dňu súd prvej inštancie zaviazal žalovaného k plateniu úrokov z omeškania voči žalovaným je zrejmé, že výška úrokov 8 % ročne nie je správna. Je tomu tak preto, že výška úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch v období od 01. 02. 2013 do súčasnosti nebola nikdy vo výške 8 % (tak ako tomu bolo v obchodnoprávných vzťahoch). Na základe uvedeného sa odvolací súd nemohol stotožniť ani s rozhodnutím súdu prvej inštancie o výške úrokov z omeškania.

16. V súvislosti s vyššie špecifikovaným právnym názorom považoval odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti posúdenia bezdôvodného obohatenia za predčasné. Odvolací súd považuje za potrebné poznamenať, že ak by aj súd prvej inštancie postupujúc v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu v novom konaní dospel k prípadnému záveru o tom, že ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy nie sú neprijateľnými a teda neplatnými, táto skutočnosť v ďalšom nevyklučuje jeho povinnosť skúmať bezdôvodné obohatenie v tej časti, kde zo strany žalobcov došlo k plneniu ich peňažného dlhu nad rámec, toho k čomu sa v zmluve o revolvingovom úvere vo vzťahu k žalovanému (veriteľovi).

17. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej vyhovujúcej časti v spojení so závislým výrokom o nároku na náhradu trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Úlohou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní dať odpovede na vyššie nastolené otázky a opätovne posúdiť nárok žalobcov uplatnený žalobou, tak aby jeho rozhodnutie bolo správne racionálne, akceptujúce právo strán na spravodlivý proces a zároveň naplňujúce požiadavky kladené na riadne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP). Právny názor vyslovený v tomto rozhodnutí je záväzný (§ 391 ods. CSP). V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov celého, teda i odvolacieho konania podľa § 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).